

FESTA DE LA LLUM DE LA CIUTAT DE MANRESA

– El Carme, 21-2-2016 – *Diumenge II Quaresma - C*

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest,
Germans preveres,
Sr. Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,
Administradors de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest 2016,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La ciutat de Manresa resta un any més il·luminada per les resplendors de la festa de la Llum. La presència del bisbe, un any més, en aquesta festa expressa l'estima per la ciutat de Manresa i per aquesta festa de gran tradició. Aquest any la festa de la Llum s'escau de ple en el temps de Quaresma i, en concret, en el diumenge segon de Quaresma. Un temps litúrgic ple de llum que ens convida a tots els cristians a posar-nos a la llum de la misericòrdia de Déu per a avançar en la vida cristiana.

A més, la providència ha volgut que el bisbe de Vic pogués celebrar la festa de la Llum de la ciutat de Manresa en l'escaiença del centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic. Aquest sant bisbe estimà la ciutat de Manresa i els seus ciutadans i, agraït de la manera amb la qual el van rebre a la ciutat, va escriure una carta pastoral sobre el Misteri de la Llum, exactament el 10 de febrer de l'any 1900. Ha passat més d'un segle, però la saviesa, espiritualitat, encert pastoral i coneixement de l'ànima humana que acompanyen tot el magisteri del Dr. Torras i Bages fan que la seva paraula pugui ressonar entre nosaltres i donar-nos una mica més de llum per a la nostra vida de cada dia, amb les lluites per viure el present amb passió i albirar el futur amb esperança.

En l'epígraf de la carta titulada *El símbol de la Llum* hi apareixen aquestes paraules de Jesús: *Creieu en la Llum, perquè sigueu fills de la Llum*. Els fills de Manresa hem de maldar més i més perquè les tenebres no apaguin la llum. Volem ser sempre fills de la llum, no de la tenebra. Ho volem ser perquè és el nostre desig que la fe cristiana continuï essent l'ànima d'aquest poble que, en el prodigi de la misteriosa Llum, va segellar aquest desig de ser sempre fills de la llum. Recordem el prodigi tal com el venerable Josep Torras i Bages s'hi refereix en la carta pastoral: «Vostres pares, estimats manresans, veneraren també com vosaltres la Llum misteriosa en el dia 21 de febrer de 1345, quan al mig del dia els pagesos en el camp llauraven i podaven, i els menestrals i industrials de la ciutat, pels seus quefers, anaven pels carrers i places, eixint de les altes serres de Montserrat, el Sinaí de Catalunya, a on anaren a cercar llum i inspiració grans sants

d'aquestes i estrangeres terres, una llum misteriosa i resplendent es dirigí a la vostra ciutat, penetrà per un finestral del Carme, que aleshores s'acabava d'edificar, i l'omplí de tal resplendor que eixia per fora pels finestrals, i a la vista del poble que s'acumulà en el temple, i dels frares que igualment hi acudiren al so de la campana, fou contemplat el símbol de la llum, imatge de la Divinitat, per tres raigs claríssims que eixien i tornaven al mateix focus lluminós i representava l'inefable misteri de la Trinitat beatíssima..., de la unitat i la trinitat de Déu, el misteri de la Llum, de la llum espiritual, de la qual és símbol i figura la llum material que dona vida al món» (cap. II).

Amb paraules de Torras i Bages, «el misteri de la Llum, un dels fets més interessants de la passada vida de Manresa... és claríssim símbol d'una vida superior, de la vida de l'esperit, de la vida divina a què aspira la humanitat i que Jesucrist, Senyor nostre, féu possible en el nostre decaigut llinatge per mitjà de la seva misericordiosa redempció» (cap. I). Per a ell, doncs, era ben clar el significat primordial de la misteriosa Llum: ens parla de l'anhel que hi ha en tot cor humà de vida en plenitud, de vida en pau i amor, de vida feliç gaudint de la veritat i l'amor. La llum resta contraposada a la tenebra. El qui no és de la veritat no viu a plena llum, no deixa que la llum deixi al descobert les obres de la tenebra. Què ens passa, en el nostre món? Estem a l'era de les llums artificials, dels focus, dels directes, però quantes coses es fan amagades, perquè les que les fan tenen por de la llum! Ara bé, tard o d'hora, surten a la llum; i, quan ens n'assabentem, quant de mal no ens fan! Necessitem retornar a la font de la llum, a la llum vertadera, aquella que mai no es pon, aquella que ningú no pot apagar ni amagar, perquè és llum de llum.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús va pujar a una muntanya alta per pregar i, com ens diu l'evangelista Lluc, *mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant*. Per dir-ho amb paraules nostres, el prodigi de la llum es va fer present en el mateix Jesús. Ell, però, no fou ple d'una llum que vingués d'un altre lloc, sinó que resplendia amb una llum pròpia, que sortia d'ell mateix. Jesús és el Fill etern del Pare. El seu ésser està íntimament unit al del Pare. Ell és, com confessem en el credo, «Déu nat de Déu. Llum resplendor de la Llum». Tot el misteri de Déu es fa present en Crist. Jesucrist, com ens ha recordat bellament el papa Francesc, «és el Rostre de la Misericòrdia del Pare... aquell que amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona revela la misericòrdia de Déu» (MV, 1).

Estimats manresans, la festa de la Llum ens porta sempre al misteri de la santíssima Trinitat. Ha estat en Crist en qui els homes hem pogut conèixer el misteri més íntim de Déu. Déu és Trinitat, Déu és amor, Déu és amor misericordiós. El mateix fet de la Misteriosa Llum ens mostra que, quan es manifesta Déu que és llum, es produeix en el cor dels homes el do de la

pau, de la reconciliació, de la vida. Vingué la llum a aquesta ciutat i, amb ella, l'aigua que apaivaga la set dels homes i dels camps. I per això mateix, seguint la tradició de l'Església que al llarg dels segles no es cansa d'anunciar Crist, llum dels pobles, us convido a estimar la vostra fe cristiana. No tingueu por d'obrir, una vegada més, les portes a Crist, que ve com el qui és, llum que esvaeix la tenebra. La fe en Crist ha afaïonat aquesta nostra terra al llarg dels segles. Si aquesta fe s'apagués en el cor dels homes i dones del nostre poble, perdriem la nostra identitat més pregona. Amb paraules del mateix Josep Torras i Bages: «Si Catalunya deixés de ser cristiana, aleshores Catalunya tampoc seria catalana, perquè a Catalunya la féu el cristianisme i la seva naturalesa és cristiana.»

Germans que estimeu la vostra fe cristiana, de vosaltres depèn que els vostres conciutadans descobreixin més i més la llum que ve de Crist. Com deia Torras i Bages als manresans, en la carta pastoral adreçada a la ciutat: «No hi ha llum superior a la llum de les bones obres. Admirem els cometes que de tant en tant ixen en la volta del cel despedint immensos raigs de claror; admirem el sol, que sembla deixa encesa a la terra; contemplem amb delícia la lluna, que tempera les tenebres de la nit; però en el món humà, en el món de les ànimes, la llum de la virtut cristiana té una potència il·luminadora molt més superior.» Des del passat desembre estem vivint l'Any Sant de la Misericòrdia. Un any en què, de manera especial, som convidats a rebre la misericòrdia de Déu i a ser, al mateix temps, portadors d'aquesta misericòrdia als nostres germans. Ens diu el sant pare Francesc: «L'Església no és en el món per a condemnar, sinó per a permetre el trobament amb aquell amor visceral que és la misericòrdia de Déu. Perquè això passi —ho repeteixo sovint— hem de sortir. Sortir de les esglésies, de les parròquies; sortir, anar a buscar les persones allà on viuen, on pateixen, on tenen esperança.» Acol·lim la crida que ens fa el Papa i anem a trobar-nos amb les persones amb el cor ple de la misericòrdia de Déu, oferint-los aquelles bones obres que la tradició de l'Església anomena obres de misericòrdia. Obrim els ulls del nostre cor. Demanem al Senyor que ens doni la llum de l'amor per tal de poder veure els nostres germans que tenen, com nosaltres, pobreses tant materials, com culturals, com morals, com espirituals. Tots hem de fer nostra l'actitud de misericòrdia del bon samarità de la paràbola de Jesús. Visquem les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al qui té fam, donar beure a l'assedegat, vestir el despul·lat, acollir el foraster i el pelegrí, visitar i assistir els malats, visitar els presos, enterrar els morts; sense oblidar les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessiti, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència els defectes del proïsme, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

Que intercedeixi per tots nosaltres santa Maria, en l'advocació del Carme, en aquesta església i, a la Seu, amb la de Mare de Déu de l'Alba. Ella, que és realment l'aurora de la llum que no mor mai, Jesucrist el seu Fill i Senyor

nostre, ens sigui la valedora i ens acompanyi sempre pels camins de la llum i de la pau, de la veritat i de l'amor. Així sigui.